Lieta Nr.116006915

SPRIEDUMS

Jelgavā

2016.gada 17.martā

Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis referents R.Rinčs
tiesneši I.Akmeņlauka un J.Siliņš
apelācijas kārtībā rakstveida procesā iztiesāja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. D/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 12.novembra spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

konstatēja

2014.gada 26.decembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF299553 par to, ka 2014.gada 26.decembrī plkst.6.22 Jēkabpilī pa Jauno ielu, virzienā no Viestura ielas uz Zemgales ielu, /pers. D/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/ valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/ un nevarēja uzrādīt transportlīdzekļa vadītāja apliecību.

Protokolā norādīts, ka pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 35.1.punkts, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{4} panta pirmās daļas 1.punktā.

Par minēto pārkāpumu inspektors Valsts amatpersona piemēroja /pers. D/ administratīvo sodu – brīdinājumu.

Nepiekrītot lēmumam par administratīvo sodu, /pers. D/ to pārsūdzēja Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšniekam.

Pēc /pers. D/ sūdzības izskatīšanas ar 2015.gada 12.februāra Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka lēmumu Nr.20/16/20-8527 inspektora Valsts amatpersona 2014.gada 26.decembra lēmums par /pers. D/ sodīšanu atstāts negrozīts, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta.

Par 2015.gada 12.februāra lēmumu /pers. D/ iesniedza sūdzību Jēkabpils rajona tiesā.

Ar Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 12.novembra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka 2015.gada 12.februāra lēmums Nr.20/16/20-8527, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta.

Par Jēkabpils rajona tiesas spriedumu /pers. D/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz pilnībā atcelt spriedumu un izbeigt administratīvo lietu.

/pers. D/ norāda, ka spriedumam nepiekrīt pilnībā. Apelācijas sūdzību uztur uz jau sūdzībā par policijas galīgo lēmumu norādītajiem argumentiem, kā arī uz 2015.gada 8.jūlijā pirmās instances tiesā iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Papildus norāda, ka sprieduma nepareizība izpaužas sprieduma 6.lpp.3.rindkopā, kurā tiesa norāda, ka policistu sniegtajām ziņām piešķirama augsta ticamības pakāpe. Šāds tiesas secinājums neatbilst LAPK 243.panta astotajai daļai, kas nosaka, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Savukārt saskaņā ar LAPK 243.panta otro daļu pierādīšanas pienākums ir policijai.

2015.gada 8.jūlijā tiesā iesniedzis rakstveida paskaidrojumus, kuros vērsis tiesas uzmanību uz policijas neprofesionalitāti administratīvā pārkāpuma konstatēšanā un pierādīšanas pienākuma pildīšanā. Rakstveida paskaidrojumos atsaucies uz 2015.gada 5.februāra tiesas sēdē administratīvā pārkāpuma lietā Nr.116021314 (kurā sodīts par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā, kam pamatā ir tas pats notikums, par ko ir strīds šajā lietā) iegūtajām policistu liecībām (pielikumā Nr.1 2015.gada 5.februāra tiesas sēdes audioprotokols). Šīs liecības policisti sniedza salīdzinoši neilgi pēc paša notikuma, bet tik un tā nespēja sniegt loģisku un ticamu iemeslu, kāpēc nav iegūts objektīvs un lietā iesaistīto personu subjektīvā viedokļa neiespaidots pierādījums. Uzskata, ka policija cenšas slēpt sev neizdevīgas ziņas, lai lietā būtu tikai pašu policistu sniegtās ziņas. Tāpat uzskata, ka lieta nav izskatīta vispusīgi, pilnīgi un objektīvi, jo policijas darbinieki pieļāvuši nolaidību.

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirknis viedokli par /pers. D/ apelācijas sūdzību nav iesniedzis.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, Zemgales apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolēģija uzskata, ka saskaņā ar LAPK 289.^{21}pantu apelācijas sūdzību iespējams izskatīt rakstveida procesā pēc lietā esošiem materiāliem un atzīst, ka /pers. D/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma, bet Jēkabpils rajona tiesas spriedums kā likumīgs un pamatots atstājams negrozīts.

Zemgales apgabaltiesa konstatē, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka 2015.gada 12.februāra lēmums Nr.20/16/20-8527 ir motivēts, secinājumi balstīti uz lietā noskaidrotiem apstākļiem, pareizi novērtējot pierādījumus, kas apstiprina administratīvā pārkāpuma faktu un tiesa nekonstatē apstākļus, kas varētu būt par pamatu lēmumā izdarīto secinājumu apšaubīšanai par /pers. D/ vainīgumu LAPK 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka 2015.gada 12.februāra lēmumā Nr.20/16/20-8527 ir rūpīgi novērtēti lietā esošie pierādījumi, tajā skaitā, administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums PF 299553, policijas darbinieku /pers. F/ un /pers. G/ dienesta ziņojumi, kā arī /pers. H/ paskaidrojums.

Izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa spriedumā izvērtējusi apstākļus, kuriem ir nozīme lietas pareizā izspriešanā, tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, gan attiecībā uz /pers. D/ izdarītā pārkāpuma kvalifikāciju, gan arī attiecībā uz /pers. D/ noteikto sodu, tāpēc, pamatojoties uz LAPK 289.^{13}panta trešo daļu, apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai motivācijai un detalizēti neatkārto to.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus pārkāpumus konkrētās lietas izskatīšanā, kas varētu būt par pamatu sprieduma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai. Pirmās instances tiesa pierādījumus lietā novērtējusi ievērojot LAPK prasības.

Pirmās instances tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas būtu par pamatu policijas darbinieku /pers. F/ un /pers. G/ ziņojumos un liecībās norādīto apstākļu ticamības apšaubīšanai. Nekonstatējot apstākļus, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku liecību ticamību, pirmās instances tiesa pamatoti piešķīrusi ticamību policijas darbinieku /pers. F/ un /pers. G/ liecībās un ziņojumos norādītajiem apstākļiem par to, ka /pers. D/ ir vadījis transportlīdzekli un pirmās instances tiesas rīcība piešķirot ticamību policijas darbinieku liecībām nav pretrunā LAPK 243.panta un 244.pantā izvirzītajām prasībām par pierādījumu novērtēšanu.

Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība uz videoieraksta neesamība šajā lietā, kas apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, liecina par policijas darbinieku centieniem slēpt tiem neizdevīgas ziņas. Pārbaudot šo sūdzības argumentu, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa spriedumā izvērtējusi apstākli, ka lietā nav veikts videoieraksts un atzinusi, ka videoieraksta neesamība pati par sevi nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka policijas darbinieku liecības ir apšaubāmas. Pirmās instances tiesa pareizi norādījusi, ka no LAPK 243.panta un 243.[1]panta nosacījumiem izriet, ka videoieraksts ir tikai viens no pierādījumiem, nevis galvenais vai noteicošais pierādījums.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas sēdē liecinieks - policijas darbinieks /pers. G/ apstiprinājis savā ziņojumā norādītos apstākļus. /pers. G/ apliecinājis, ka apturēto automašīnu vadījis /pers. D/, kuru viņš redzējis pie automašīnas stūres un kurš pēc automašīnas apturēšanas pārvietojās uz automašīnas salona aizmuguri, automašīnas vadītājam nebija klāt vadītāja apliecība. Videoieraksts dienesta automašīnā tehnisku iemeslu dēļ netika veikts. Liecinieks arī norādīja, ka apturētās automašīnas vadītājs atzina izdarīto pārkāpumu.

Arī liecinieks - policijas darbinieks /pers. F/ pirmās instances tiesas sēdē apstiprinājis savā ziņojumā norādītos apstākļus. /pers. F/ apliecinājis, ka sastādījis šajā lietā administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. D/ par transportlīdzekļa vadītāja apliecības klāt neesamību, liecinieks apstiprinājis, ka apturētās automašīnas vadītājs bijis /pers. D/, kuru redzējis pie apturētās automašīnas stūres, automašīnas vadītājs bijis alkohola reibumā.

Apelācijas instances tiesa, novērtējot liecinieku /pers. G/ un /pers. F/ liecības, nekonstatē tajās pretrunas, kas varētu apšaubīt šo liecību patiesumu. Tiesa nekonstatē tādus apstākļus, kas norādītu, ka iepriekš minētie policijas darbinieki būtu neobjektīvi un ieinteresēti sniegt nepatiesas liecības pret /pers. D/. Līdz ar to tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzībā paustais viedoklis, ka policijas darbinieki šajā lietā cenšas slēpt kādas sev neizdevīgas ziņas nav pamatots un tiesa atzīst, ka videoieraksta neesamība pati par sevi neapšauba citu šajā lietā iegūto pierādījumu ticamību.

/pers. D/ sūdzībā Jēkabpils rajona tiesai un /pers. D/ rakstveida paskaidrojumos Jēkabpils rajona tiesai ietvertās atsauces uz tiesu nolēmumos izdarītajām atziņām citās lietās, apelācijas instances tiesa nevērtē, ievērojot to, ka Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 11.marta spriedumu lietā Nr.SKA-66/2010)*.

Tiesa konstatē, ka /pers. H/ (kura atradās apturētajā automašīnā /TL marka/) 2014.gada 26.decembra paskaidrojumā norādītie apstākļi apstiprina policijas darbinieku /pers. F/ un /pers. G/ ziņojumos norādīto, ka transportlīdzekli vadījis /pers. D/. Ievērojot minēto, tiesa nekonstatē pamatu vērtēt kritiski /pers. H/ 2014.gada 26.decembra paskaidrojumā norādītos apstākļus, kā tas lūgts /pers. D/ sūdzībā Jēkabpils rajona tiesai.

No lietas materiāliem redzams, ka lietā sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. D/ ir parakstījis, neapstrīdot protokolā fiksētā pārkāpuma būtību un tikai vēlāk sācis apstrīdēt to, ka vadījis transportlīdzekli. Tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieku /pers. F/ un /pers. G/ ziņojumos un liecībās norādīto, kā arī /pers. H/ paskaidrojumā norādīto, ka transportlīdzekli vadījis /pers. D/, turklāt transportlīdzekļa vadīšanas fakts apstiprinās arī ar spēkā stājušos Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 15.februāra spriedumu lietā, kurā /pers. D/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc LAPK 149.?[5]panta trešās daļas par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola ietekmē 2014.gada 26.decembrī, līdz ar to nav piešķirama ticamība /pers. D/ liecībām, ka nav vadījis transportlīdzekli.

Pierādījumu novērtēšanas rezultātā pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka lietā esošo pierādījumu kopums apstiprina faktu, ka /pers. D/ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/, un nevarēja uzrādīt transportlīdzekļa vadītāja apliecību, līdz ar to /pers. D/ izdarīja administratīvo pārkāpumu, par ko pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4]panta pirmās daļas 1.punkta.

Savāktie pierādījumi izslēdz jebkādas šaubas par /pers. D/ vainīgumu LAPK 149.[4]panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tāpēc nav tiesiska pamata pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai.

Krimināllietu tiesas kolēģija konstatē, ka gan 2015.gada 12.februāra Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka lēmumā Nr.20/16/20-8527, gan pirmās instances tiesas spriedumā ir izvērtēti apstākļi, kas ņemami vērā pie soda noteikšanas.

Par LAPK 149.[4]panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu /pers. D/ noteikts minimālais sods, kāds paredzēts panta sankcijā, līdz ar to nav pamata noteiktā soda tālākai mīkstināšanai.

Pamatojoties uz teikto un saskaņā ar LAPK 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 12.novembra spriedumu **atstāt negrozītu**, /pers. D/ apelācijas **sūdzību noraidīt.**

Spriedums nav pārsūdzams.

Spriedums pieejams 2016.gada 18.martā.

Tiesnesis referents (paraksts) R.Rinčs

Tiesneši (paraksts) I.Akmeņlauka

(paraksts) J.Siliņš